

Gerda Kordemets: Inspiratsioon tabab töökaid!

Gerda Kordemets (keskel) koos Hannes Kaljujärve ja 32. Keskkooli vilistlase Saara Kadakuga. Erakogu

Gerda Kordemets nimetab end kaunis lapsemeelseks ja vahel lausa lapsikuks inimeseks. Oma tööst räägib ta suure kirega ja näost on näha, et ta on üks neid õnnelikke, kes teeb, mida armastab. Hetkel on tal käsil detektiivisari “Viimane võmm”, mille tegemisel mängib ta nii stsenaristi kui ka režissööri rolli. 32. Keskkoolis töötas ta aastatel 2003–2009, pannes oma kire noorte teatrilasessesse haridusse ja terviklikeks isiksusteks kasvatamisse.

Kõverteid mööda kõndija

Elu on juhatanud juuksurina alustanud Gerda läbi juhuste oma suure unistuse juurde tagasi – ta on väga tegev teatri- ja filmimaailmas, kuid teekond selleni pole olnud sugugi sirge, vaid üsnagi juhuslik. “Ma olen kõigeni jõudnud kuidagi kõverteid pidi. Mäletan ühte hetke, kui ma olin 6. klassis ning istusin oma ema ja tema sõbrannaga ühes kohvikus ning rääkisin sellest, kuidas ma tahan näitlejaks saada. Ma tegin seda nii kohutavalt veenvalt, et mind võeti

endalegi üllatuseks täiesti tõsiselt. Pärast seda astusin näiteringi ja tulin 32. Keskkooli teatriklassi, kuid näitlejat minust siiski ei saanud. Lavakasse ei läinud suure hirmuga isegi proovima.”

Gerda Kordemetsa argipäevad on väga erinevate nägudega ja vaheldusrikkad.

Loomeprotsessi aegu on õhkkond rahulik ja hubane, vahel ehk isegi laisk, sest kirjutamine toimub kodustes tingimustes. Mis ei tähenda, et kirjutamine oleks teistest väljakutsetest kergem. Ise kommenteerib ta seda nii: “Mulle tuleb meelde üks soomerootsi kirjanik, kes ütles pärast palgatöölt ära tulekut ja kirjutamist alustades, et esimesel kuuel kuul ei teinud ta midagi. Kirjutamise teeb keerukaks enesedistsipliini vajalikkus. See on töö nagu iga teinegi: 80 protsenti vaeva ning 20 protsenti talenti.” Seevastu on võttepäevad väga pingelised. Reeglina kestab tööpäev vähemalt 12 tundi. Kui aga saabub taas mõne lavastuse aeg, on see jällegi omamoodi puhkus tavalisest tööst televisioonis. Lavastuse puhul on tal võimalik keskenduda ja teha rohkem tööd detailidega.

Saatust kui mõtete programmeerimine

Vestlus viib meid ka suuremate küsimusteni. Räägime sellest, kuidas läbi positiivsuse on võimalik oma elu juhtida ning südamesoovide täitumist esile kutsuda. Iseenesest ei tule positiivsust kiirgava naise arvates väga miski, õnnele tuleb ise tee rajada. Inspiratsiooni ta ei usu, vaid pooldab pigem arvamust, et inspiratsioon, kui ta üldse kedagi tabab, siis neid, kes näevad vaeva ja on juba seeläbi andekad.

Küsin kohe ka ära, kuidas ikkagi mõni lugu lõpuks paberile jõuab. Saan vastuseks, et tema puhul on tegu naljakate seoste, mõttekäikude ning alateadvuse põrkumisega. Seda on ka näha, sest fantaasialend on Gerdaga ühes ruumis viibides mägede kõrgusel. Istume mõlemad teetassi taga ning juba esimestel kohtumise minutitel jõuab jutt vahvate ideedeni, mis on hetkel küll veel looks kirjutamata. Näiteks kavatseb ta kirjutada loo “Karlssonsonist” ehk Karlssoni pojast, kellel on nupp ja propeller, kuid kes lennata ei suuda. Lugu oleks pühendatud andekate vanemate mitte nii andekatele lastele, kes on jäänud vanemate tähesära varju.

Koolist leidis perekonna

Kogemust, mille ta 32. Keskkoolis õpetades sai, peab ta suurepärase õpilaste tõttu hindamatuks. Gerda moodustas oma õpilastega ühtse perekonna, mis oli kohati lausa kummalise piire ületav ning lähedasteks on jäädud veel siianigi. Igapäevaselt kohtutakse “Viimase Võmmi” võtteplatsil koos oma endiste õpilaste Saara Kadaku, Sandra Ashilevi ja Triin Tensoga.

Enne veel, kui ta meie juurde õpetajaks tuli, õppis ta siin keskkooli ajal kolm aastat ehk lõpetas V lennu ning tollane kogemus oli isegi mõnevõrra kummalisem. Klassist, kus omavahel palju ei sõbrustatud, on nüüdseks vanast peast saanud selline seltskond, kes avastas ühel hetkel, et nad ei saa üksteiseta elada.

“Meie klass ei olnud kooli ajal absoluutselt mitte ühtne, läbisaamine oli pehmelt öeldes kehv. Selleks pidi mööduma 30 aastat, et juhtuks midagi eriskummalist. Tegime 30 aasta möödumise puhul ühe klassikokkutuleku, kuhu tulid peaaegu kõik. See oli üks täiesti vaimustav öö ja sellest õhtust saati saadakse kokku vähemalt kord aastas. Leidsime üksteises toe, mille sarnast on raske kirjeldada. See sama klass teeb üksteise jaoks nüüd täiesti imelisi asju.”

Gerda Kordemets ootab tulevikult ikka veel väljakutseid, sest see hoiab ajud värskena ning sedasama soovib ta ka 32. Keskkoolile juubeli puhul.

Anna Leena Neering, 11D